

Prolog

Co je vlastně pravda? Pravda je něco, v co lidé věří, aby měli naději na lepší budoucnost. Ale jak můžeme rozlišit, co je vlastně pravda a co lež? Lidé lžou tak přesvědčivě, že je to pro mě skoro nemožné rozeznat. Přesvědčují mě o tom, co je správné a co ne. Chtějí ze mě udělat sebe. Chtějí, abych věřila, že jsou všechny ty lži pravda.

Ale jediné, o čem můžu s jistotou říct, že je pravda, je tento muž, který se tu objevil a požaduje spravedlnost. Ne pro sebe, ale pro druhé. Požaduje svobodu.

Svoboda by měla být samozřejmostí pro každou lidskou bytost. Ale 19. století v Americe je svět, který zapomněl na význam tohoto slova pro lidi s tmavou pleť. A já, jakožto dcera jednoho z největších plantážníků Jihu, mám věřit, že je tohle pravda, ve které jsme nuceni žít. Že je to správné, normální, brát lidem životy ve svůj vlastní prospěch.

Ale tenhle muž, který terorizuje moji rodinu už řadu let a vyhrožuje nám, zastává jiný názor. Pokrokový. Názor, který může zastávat jen člověk ze Severu. Ale je to správné? Oni nemají tušení o tom, jak náš svět funguje. Že bez otroků, bychom se ekonomicky vrátili do doby kamenné a umřeli hladu. Celá naše společnost je na tomhle postavená. Někdo má holt štěstí a ti druzí... Ti druzí těm šťastným otročí.

Nebaví mě tu jen tak sedět, vedle plantáže bavlny a sledovat další hádku, další výměnu argumentů o tom, jak by měl svět fungovat. James Harper proti mému otci. Abolicionista proti otrokáři.

James Harper. Tento samozvaný hrdina se svou skupinou napadají lidi, jako jsme my. A prý pro dobrou věc. Ano, svoboda je důležitá a já sama mám pochyby o tom, že by měl takhle svět fungovat. Je důležité bojovat za správnou věc. Ale stejně důležitý je způsob, který si člověk v boji zvolí. Lidé Jamese vnímají jako hrdinu, ale já vím své. Pro mě to

bude vždycky člověk, který se místo řešení problému rozhodl být důvodem problémů ještě větších.

Sedím tu a sleduji, jak se s ním můj otec hádá. Měla bych něco udělat? Měla bych mu jít pomoci? K čemu by to bylo? Jít do války, když ani neznám příčinu. Já příčinu tedy samozřejmě znám, ale jsem moc malá, než abych jí rozuměla. Ale rozumí ji oni? Má tohle všechno nějaký smysl? Neexistuje jiný způsob, jak řešit problémy? Bez hádek, sporů a krve?

Krev byla prolita jen jednou, a to, když se James rozhodl pro radikálnější způsob jednání. A právě proto je teď tady. Ze stejného důvodu.

Vidím zbraň pod jeho bundou. Měla bych jít otce varovat?

Ví o tom. Ale co udělá?

Odněkud se vynořili ostatní z Jamesovi skupiny. A můj otec byl sám. Je to nespravedlivé, ale je to pravda.

Muži z jeho skupiny stojí za ním a obdivně ho sledují. Visí mu na každém slovu, které říká, sledují každý pohyb, který udělá, jako by to bylo něco, co stojí za ten největší obdiv. Je z něj cítit autorita. Jako by vedl vojsko odvážně do války. Ale to je jen metafora. Nebo ne?

Byl to on, kdo tuhle skupinu založil. Skupinu abolicionistů, bojujících za práva lidí, kterým by se práv nikdy nedostalo. Cestují po celé Americe, po Jihu i Severu. Nabírají nové lidi, rozšiřují svoje názory, ničí plantážníky. A to vše na úkor jeho rodiny. Nechápu to. Jak může člověk, jako je on, mít rodinu? Má ženu a malou dceru, ale nezajímá se. A ony? Vidí ho jako hrdinů, kterým není. Vidí pouze to, že bojuje za správnou věc. Vidí pouze výsledek, kterého chtějí dosáhnout, ale to, že on klidně půjde přes mrtvoly, jim je jedno. Dle jeho slov; obětujeme dnešek, abychom se postarali o zítřek.

Moudrá to slova. Když se nad nimi ale člověk zamyslí, nedávají smysl. Jak můžeme obětovat dnešek? Když to uděláme, žádný zítřek už nebude. Jsou to lži, kterým ale jeho žena věří. A nechává ho, aby i přesto, že má malé dítě, šel a bojoval. Nevidí tu pravdu, ale možná, že ji ani vidět nechce. Protože žít ve lži a ve falešné naději je jednodušší než znát pravdu, ale i tak muset jít dál.

Každým slovem oba zvyšují hlas. Napětí mezi nimi je stále větší a já stále myslím na tu zbraň. Mám strach. Snažím se uvěřit všem těm lžím, snažím se uklidnit, ale nejde to.

Vidím Jamesovu ruku, jak nahmatává zbraň na jeho pravém boku. Rozbušilo se mi srdce. Chce se mi křičet, ale něco mě drží zpátky. Nemůžu se ani pohnout, nemůžu svůj pohled odpoutat od jeho ruky. Ještě ji ale nedrží.

Stalo se to rychle a vlastně ani nevím jak. Vedle mě se najednou objevili další muži, přátelé mého otce. Se zbraněmi v ruce utíkali k Jamesovi a zběsile stříleli. Jeden z nich mě chytil a začíná mě odvádět pryč. Cítím na svém rameni jeho svírající ruku. Bolí to. Křičím, ať mě pustí, ať to všechno zastaví. Ale už bylo pozdě. James; a stejně tak i můj otec, padali k zemi. Všude bylo spoustu krve a muži po sobě stále stříleli. Jamesovi muži i muži mého otce. Jejich vůdci už byli dávno mrtví. Proč to dělali?

Ten muž, který mě chytil, mě odvedl do sklepa a zamknul mě tam. Ještě chvíli po tom byly slyšet výstřely. Pak se všechno uklidnilo. Ale nebyl to konec. Byl to začátek. Teď, právě teď, se rozpoutala válka. Válka, která nepřestane, dokud jedna strana nevyhraje a neporazí druhou.

Proč ale tohle všechno? Proč lidé nedokáží pochopit, co je vlastně správné a konečně se shodnout?

Každý má svůj vlastní pohled na ideální svět. Záleží na tom, jak moc velké postavení ve světě máte a co všechno jste pro svůj názor ochotni udělat. Jak daleko jste schopni zajít. A lidé budou bojovat. Dozví se ale někdy, jak to bylo na začátku? Že tomu všemu předcházela lež? Budu jediná, která zná pravdu? A bude pro ostatní James Harper hrdina?

Jeho rodina se nikdy nedozví pravdu. Navždy ho bude vnímat jako hrdinu, který padl v boji za svobodu. Ale co všechno je na tom vlastně pravda?

Byl to hrdina, nebo zločinec? Ať už to byl kdokoliv, byl to člověk, jehož činy zavinily válku, která si vyžádá tisíce životů. A není tohle náhodou zločin? Chcete mi stále tvrdit, že to byl hrdina? Ne, tomu já nikdy neuvěřím.

Ale co my? Mohli jsme být někým jiným? Mohli jsme tomu zabránit? Hádám, že ne. Nemůžeš být někým, kým nejsi. Jsi tím, kým jsi a svět tě buď přijme, nebo odsoudí. Záleží pak už jen na tom, kdo ten soud vede a jak moc krutý trest se ti dostaví. Ale ne každému. Je to nespravedlivé, ale je to pravda.

Část první

*Místo, kterému můžeš
říkat domov*

Kapitola 1.

Sirotčinec

Annie
-1848-
Denver, Colorado

Zlatavé slunce prosvěcovalo zahradu této budovy a mírné poryvy větru vlnili vysokou trávou po stranách plotu, kde se jen těžko dala sekat. Budova lákala pestrými barvami jako masožravá květina čekající na svou nic netušící oběť, až se dobrovolně přiblíží a nechá se pohltit jejími zdi. Každý kolemjdoucí se zastavil a prohlédl si překrásnou strukturu této budovy, avšak jakmile zjistil, co představuje, napříště se jí vyhýbal velkým obloukem.

Byl to sirotčinec. Zvenku vypadal jako útulný domov pro děti a každé dítě, které by se nedej bože ocitlo na ulici, by dobrovolně přišlo, aby mělo střechu nad hlavou a něco teplého k jídlu. Nicméně zevnitř to bylo jako vězení ze kterého, jak už Annie pochopila, není úniku. Jediná možnost je počkat, až nějakí dobří lidé přijdou a zachrání vás, ale když se nic takového nestane, jste ztraceni. A že se to nedělo. Nikdo neměl zájem o dítě, o kterém nic neví i když dítě sebevíc chtěl a sám ho mít nemohl. A naopak ti, kteří dítě nikdy nechtěli ho měli, a to se pak dostalo sem.

Annie věděla, že plot je něco hradby. Tato neproniknutelná pevnost nedovolila vstupu dovnitř ani ven. Ale i tak to musí zkusit. Přece musí existovat i jiná možnost, jak se odsud dostat. Stačí se rozběhnout a skočit.

Vysoko, dostatečně vysoko, tak, aby se chytla horní mříže a mohla celý plot přelézt.

Odstoupila od plotu dostatečně daleko a prohlédla si ho. Připadal jí snad ještě vyšší než když dřív. Dodala si odvahy a rozběhla se. Těsně před plotem vyskočila, jako by měla každou chvíli vzlétnout. S výkřikem se chytla plotu jako pavouk a zjistila, že moc vysoko nevyskočila, když byla jen o něco výš, než byl chlapec na druhé straně plotu.

„Ah!“ zakřičeli oba dva zároveň a Annie se překulila na záda jako pytel brambor.

„Kdo jsi?“ zeptal se chlapec po chvíli, kdy opět popadl dech. Rozhlížel se do všech stran a nervózně gestikuloval rukama.

„Jsem Annie!“ odpověděla mu, když se s námahou zvedala ze země. „Kdo jsi ty?“

„Orion,“ řekl chlapec prostě a podíval se nahoru na plot. „Co to bylo?“

„Nic,“ vyhrkla Annie spěšně.

Orion vypadal, že je ve stejném věku jako Annie, tedy pouhých třináct let, ale když se mu kolem obličeje objevili vrásky, vypadal dost staře. Zamyslel se.

„Není to sirotčinec?“

„Nikomu neříkej, co tady dělám!“ vylekala se Annie a vytréštila oči. Kdyby on řekl Martě... kdyby kdokoliv řekl Martě o co se tady pokouší, měla by velký průšvih a mohla skončit na samotce.

„Proč bych to dělal?“ nechápal Orion.

„Já nevím, třeba bys mi chtěl prostě zničit život!“ hádala Annie, která sama netušila, proč by jí měl Orion, který vypadal jak včerejší noviny prásknout. Jeho vzhled vlastně ani nebyl tak špatný. Měl na sobě hnědé kalhoty s mnoha kapsami, tmavě béžovou bundu, a to vše ladilo s jeho tmavě černými vlasy a roztomilou tváří a tmavě hnědýma, velkýma očima. Jediné, co na něm bylo divné, byla brašna v šedobéžové barvě, která včerejší noviny připomínala.

Ale ani Annie nevypadala dokonale. Její potřhané šaty výstižně doplňovali její dlouhé, hnědé, rozčuchané vlasy a z jejích zelených očí vyzařovala vášeň po dobrodružství, což bylo Orionovi cizí. Po dobrodružství netoužil, ani ho nevyhledával. Byl to takový bojácný chlapec, který se snažil ze všech sil, aby na něm nebyl poznán strach. Což se mu ale zjevně moc nedařilo, protože Annie to na něm byla schopna poznat.

„Počkej, jak že se jmenuješ?“ uvědomila si Annie.

„Orion,“ odpověděl nechápavě a zamračil se. Zřejmě nepochopil, na co Annie naráží. Když se ji ale pořádně prohlédl, pochopil. „No jo, no jo! Já vím

že je to trapný jméno, dal mi ho můj táta.“ hájil se.

„Je to hezký jméno, ale zvláštní...“ vyhrkla Annie. V žádném případě neměla v úmyslu Oriona urazit. Jen jí přišlo zvláštní, že se tak někdo jmenuje. Vlastně by to nebylo moc divné, kdyby se nacházeli dvě stě let před naším letopočtem. Ale kdo své dítě v téhle době pojmenuje takto, musí být blázen.

„Jak se jmenuje otec?“

Orion si odpověď pečlivě zvážil. Sedl si na lavičku před plotem a chvíli byl zticha. Po dlouhém přesvědčování sama sebe na dotaz odpovědět, se zhluboka nadechl.

„Orel.“

Annie se opřela o plot z druhé strany vedle něj a musela se hodně držet, aby nedostala záchvat smíchu.

„A moje máma je Andromeda, ještě něco?!“ dodal našťavaně, aby Annie měla další důvod ke smíchu.

„Promiň, ale... proč?“ vyptávala se Annie dál se smíchem, beze strachu. Což byla věc, kterou ještě nepoznala. Nikdy nepoznala nikoho, s kým by si mohla povídat a vědět, že se navzájem nesoudí a nemají žádné předsudky. Možná že ten kluk není ze sirotčince a možná že vnímá Annie jinak, než si ona sama myslí, ale jestli je to tak, alespoň to na sobě nedává tak znát, jako měli ostatní v její přítomnosti v oblíbě.

„Protože můj táta je postiženej!“ rozesmál se a rozhodil rukama.

Annie posmutněla.

„Aspoň nějakýho máš...“

Orion se kousl do rtu. Nejspíš ji nechtěl urazit, jen si neuvědomil, že nemluví s holkou z jeho školy, ale s někým, kdo nevede úplně normální život v porovnání s ním.

„Jak dlouho jsi tady?“ zeptal se Orion opatrně.

„Celý život,“ odpověděla Annie s přidušeným hlasem. Mluvit o tom nebylo snadné. Nikdy nepoznala svou rodinu a přiznat to někomu, kdo o tohle nikdy starosti neměl bylo složité.

„A to jsi jako chtěla utéct?“ pokračoval.

„No... jo,“ přiznala. Vlastně ani nevěděla, co má v plánu dál, kam půjde. Ale ať už by to bylo kamkoliv, bylo by to daleko odsud. Jak říká jeden kluk od nich; všude dobře, v sirotčinci nejhůř. A i když ho Annie nemá ráda, s touhle filozofií souhlasí. „Ale vlastně nevím, kam chci jít.“

„Tak proč jsi to chtěla přeskočit?“ zeptal se jí Orion, jako kdyby byla největší hlupák na světě. Annie chvíli váhala, než odpověděla. Jak mu jen popsat situaci tam uvnitř?

„Protože je to vlastně jedno!“ zněla její konečná odpověď. Bylo to nejvíc, co Annie dokázala ze svého mozku vyprodukovat, protože snažit se vysvětlit někomu, kdo nikdy nebyl vevnitř, jak to tam vypadá, je jako snažit se popsat slepému barvy. Stejně si o tom udělá svoji představu, i když velmi vzdálenou od pravdy.

„Dobře...“ vstřebával Orion.

„Asi bych se měla vrátit dovnitř dřív, než si někdo všimne, že jsem jediná venku,“ s těmito slovy se Annie odrazila od plotu, o který se doposud opírala a chystala se odejít. Měla strach, aby zde nebyla moc dlouho a aby si někdo vevnitř její nepřítomnosti nevšiml.

„Počkej! Uvidíme se ještě někdy?“ zarazil jí Orion.

„Zítra touhle dobou tady?“ zeptala se Annie a s nadějí na něj prohlédla.

Orion přikývl.

Každý den touhle dobou mají v sirotčinci polední klid, kdy se nesmí chodit ven na zahradu. Stačí být ale trošku šikovný a nikdo si vás nevšimne. Marta je stejně pořád zavřená v kanceláři jako krysa, malé děti spí a ty větší si povídají a nevnímají okolí. A když tam uvnitř není nikdo, kdo by se o vás zajímal a chtěl s vámi trávit tento volný čas, je celkem jednoduché proniknout oknem na záchodě ven.

„Anno! Anno! Tak kde seš?!“ ozval se hlas ze sirotčince jako na zvanou. Annie poklesla ramena. Někdo si toho přeci jen všiml. Ale ona je teď na záchodě a je jí špatně. Nikdo se nemusí dozvědět, že tomu tak není.

„Musím jít. Nesnáším, když mi říká Anno!“ poslední větu řekla Annie pro sebe.

„Tak ahoj!“ rozloučil se Orion. Annie se usmála, kývla hlavou a rozběhla se k oknu. Vylezla na parapet, a ještě jednou zabloudila pohledem na Oriona, který vstal z lavičky a jednou rukou držíc plot ji pozoroval. Byl to fajn kluk a možná její jediná šance na kamaráda, i když

je tedy zvláštní, že je zvenku. Naprosto odříznuti od okolního světa neměl nikdo v sirotčinci šanci dát se do řeči s někým zvenku.

Venku.

Tam venku je svět. Svět, který na Annie čeká. Ale dokáže se zříct těch pout, které jí stále drží tady? Dokáže utéct, zanechat všechno, co kdy znala, všechny jistoty a vydat se na vlastní pěst ven? A jak by vlastně měla utéct? Možná že právě on, Orion jí dokáže pomoci. Ale zná ho vůbec? Jasně že ne. Z pěti minutového rozhovoru můžeš jen těžko poznat, co je ten člověk zač. A někdy to nepoznáš ani za celý svůj život po jeho boku.

Annie se vytrhla z myšlenek a cukla sebou. Bouchla se do hlavy o okno a málem spadla. Podívala se na Oriona, který celý proces sledoval a nechápal.

Vzdychla nad celou tou trapnou situací, vklouzla do okna a budova jako by ji pohltila.

Zavřela okno, a ještě jednou se z něj podívala na Oriona, který pomalu odcházel. Ale jen na chvíli, protože Marta nerada čekala.